

*Guillaume Faye -
Kolonizace Evropy*

Autor: Jared Taylor

Volání do zbraně Guillaumea Fayeho

Guillaume Faye, *The Colonization of Europe*, Arktos, 2016, 400 str. (brožované vydání)

Knihu *Kolonizace Evropy* napsal před 16 lety Francouz o kontinentu 3500 mil vzdáleném od toho našeho - a přesto se v něm popsaná rasová krize podobá té naší v podstatě k nerozeznání. A co je ještě horší - a v čem vidím největší hodnotu knihy - rozbor patolízalské mentality evropských bělochů poslouží jako takřka dokonalá diagnóza amerických vládců. Navzdory geografické, jazykové a kulturní vzdálenosti a dokonce i zavedené tradici franko-americké řevnivosti zuří na obou stranách Atlantiku stejná psychologická nákaza. Propukla ve všech západních národech. Jakkoliv je toto zjištění velice znepokojivé, podobnosti jsou natolik zásadní, že když se povede zvrátit zhoubný vývoj byť jen jediné vládě, může to posloužit jako model pro zbytek bělošského světa.

Autorem *Kolonizace Evropy* je plodný a nadaný Guillaume Faye, mezi jehož další díla patří mj. *Souběh katastrof*, *Proč bojujeme* a *Archeofuturismus*, které anglicky mluvícím čtenářům přineslo stále nepostradatelnější nakladatelství Arktos. Faye také dvakrát promluvil na konferenci *American Renaissance*, kde přítomné uchvátil svou ohnivou obhajobou Západu. Počítám ho mezi nejlepší mluvčí za naše lidi.

„Evropa prochází demografickou a etnokulturní tragédií,“ píše Faye. S Francií v čele se nechává dobrovolně kolonizovat cizinci, nezřídka právě z oněch oblastí, které v 19. století naopak kolonizovali Evropané. Tentokrát však jsme svědky „kolonizace zezdola“ lavinou barevných, kteří prostými počty dobývají kontinent, o jehož ovládnutí silou by si jejich národy mohla leda tak nechat zdát.

Faye jmenuje dvě hlavní příčiny. První je expanzivní povaha islámu, který už od doby, kdy v roce 711 poprvé překročil Gibraltarskou úžinu, prahne po Evropě. Mnohem nebezpečnější je však katastrofální ztráta vůle Evropanů, kteří se chovají, jako by věřili v „přirozené právo každé lidské bytosti usadit se v západní Evropě.“ Jak Faye poznamenává:

„Celým Třetím světem se šíří zvěst - „Evropané se nebrání. Litují nás a nikdy by nenašli odvahu nás vyhostit.““

Napomáhání kolonizaci se stalo novým evropským náboženstvím: protestanti, katolíci, Židé a

dokonce i komunisté nerozdílně vítají muslimy, kteří je nenávidí. Socialisté a zelení podporují imigraci, jelikož věří, že Arabové a Afričané budou volit levici, což mnozí skutečně činí – Faye to však nazývá krátkozrakou a sebevražednou strategií, protože **dříve či později imigranti nepochybně založí své vlastní muslimsko-etnické politické strany a levici bez díky odkopnou.**

Jednotní jsou i politici: „Slabá pravice umožňuje kolonizaci vlastní lenivostí, malátností a ze strachu z obvinění z nelidskosti, zatímco šílená levice podporuje kolonizátory z politického přepočítání se i ideologického zápalu.“ S výjimkou hrstky disidentů Evropané pijí ze studánky etnické sebevraždy:

„Podobně jako u receptu na Coca-Colu není snadné určit přesný podíl imbecility, blouznivého altruismu, protirasistického snobství, etnomasochismu a (mylné) politické kalkulace v tomto koktejlu.“

Všichni veřejní představitelé se dnes podle autorových slov shodnou na tom, že „rasismus se jim osobně hnusí ze všeho nejvíc, a že je to nejtěžší prohřešek proti lidskému duchu.“ Projevit nesouhlas v otázce rasy nebo imigrace „znamená vystavit se ostrakismu, zavřeným dveřím v profesním životě a morálnímu či dokonce trestnímu odsudku.“

Podívej, upadá civilizace. Něco si přeji!

Výsledkem je galimatyáš. Francouzské úřady oficiálně nevidí rasu ani náboženství – Francouze totiž definují výhradně „republikánské hodnoty.“ Proto neexistují oficiální údaje o počtech barevných nebo muslimů. Všichni však vědí, že ti se shromažďují v eufemisticky označovaných „citlivých“ oblastech, kam se často bojí vstupovat i policisté. Vláda tam tedy s nejvyšší opatrností posílá výhradně neevropské pošťáky, učitele i sčítače lidu, jelikož běloši by se velice pravděpodobně stali obětí napadení. Faye se této citlivosti ke skutečnosti, která oficiálně neexistuje – „rozkošnému protimluvu,“ jak to nazývá – srdečně vysmívá.

Kdokoliv by se pídil po spolehlivějších rasových údajích, okamžitě se stává podezřelým. Faye zmiňuje případ levicové demografky **Michèle Tribalatové**, která chtěla znát počty Neevropanů, aby mohla vyčíslit jejich prý nedostatečné zastoupení v elitních zaměstnáních. Přesto byla označena za součást „krajní pravice.“ Faye tuto vědomou nevědomost poeticky nazývá „rozbíjením teploměru“ – pacient už leží na smrtelné posteli, ale přesto zatvrzele odmítá vyslechnout si diagnózu.

Pravdu ovšem beztak každý zná. Proto je televize plná „svědomitě **převráceného vyobrazení reality**,” zalidněného arabskými sociálními pracovníky, kteří domlouvají nezvladatelným mladým Francouzům a rasově smíšenými páry s životy jako z katalogu. Francie halasně rozhlásila zprávy o tom, že rasa byla odhalena jako mýtus – což Faye komentuje jako „psychotické popírání rasových skutečností“ – **přesto si však všichni jsou naprosto jistí, že „rasismus“ existuje a vyzývají, aby se zcela imaginární rasy co možná nejvíce mísily.** Na obálkách časopisů se pravidelně objímají černí s bílými a na jejich stránkách se do omrzení objevuje obrázek „Francouzky budoucnosti“ – nádherné, počítačem vytvořené míšenky.

Faye píše, že média se snaží hrát na obě strany: oslavné příběhy o úspěšných mladých Tunisanech a Senegalcích otiskují hned vedle znepokojivých reportáží o obětech „exkluze.“ Na každý televizní speciál o dokonale asimilovaných Alžířanech připadá jiný, věnovaný neproniknutelným překážkám v integraci.

Dále vysvětluje, že jméno pachatele francouzské etnicity bývá okamžitě zveřejněno, u imigrantů často nikoliv. Politici se překotně hrnou k náhrobkům afrických kriminálních zabitých policíí, ale ignorují Francouzky znásilněné a zavražděné Afričany a každý, kdo proti nesmyslnému protifrancouzskému násilí otevřeně vystoupí, je označen za „rasistu.“ **Poččetně neevropské rodiny jsou okouzující, ale každá evropská žena s více než třemi dětmi je chovná klisna, příliš hloupá než aby si vybuodovala vlastní kariéru.** Desítky tisíc polygammních muslimů ve Francii pobírají dávky na své obří rodiny, přestože tamní právní řád pokládá bigamii za zločin.

Francie už ani nedokáže deportovat ilegální imigranty. „Jakmile úřady pohrozí vyhoštěním imigranta, který měl dost rozumu svůj případ předat médiím, obratem vznikají kolektivy a podpůrná společenství,” píše Faye. Při první zmínce o hladovce přispěchají „kněží a trockisté“ a vláda k nadšení médií v mžiku oka kapituluje. **Francouz bez domova, který by zahájil hladovku, protože přišel kvůli imigrantům o práci, by se dočkal nanejvýš výsměchu.**

Čím vyšší míra neevropského hněvu, tím jasnější doklad na nich páchaného bezpráví – a stát tak může utrácet další miliardy na sociální programy, podporu zaměstnanosti a vnučování „pozitivní diskriminace“ zaměstnavatelům. Svého času dokonce vláda posílala „vyloučenou mládež“ na dovolené u moře a na lyžích v přesvědčení, že to z nich udělá Francouze.

Jedním z těchto usmiřovacích plánů byla i „resocializace sportem,” kdy měly delikventy napravit fotbalové zápasy. Program však narazil na úskalí: týmy se zpravidla servaly

navzájem.

Fayemu toto rozmazlování:

...silně připomíná scénu z filmu Mars útočí!,... kde se Američané snaží uchlácholit martánské agresory vypuštěním holubice, ... v naději, že toto gesto Martány nějak dojme. Ti však odpovídají laserovou puškou a grilovanému kuřeti podobná holubice dopadá k nohám poblíž shromážděných lidí.

Ať už se imigranti chovají sebehůř, vždy je to chyba naší špatné politiky. Francie musí bojovat s „násilím,“ „chudobou“ a „vyloučením“ – jako by snad šlo o nějaké živé příšery útočící na nebohé barevné. Nejzatvrzelejším nepřítelem pak samozřejmě je všudypřítomný „rasismus.“ Autor si všímá, jak média křičí, že „rasismus“ brání až na výjimky barevným v přístupu na francouzské elitní školy, přičemž však zapomínají dodat, že přijímací řízení je striktně podmíněno dosaženým skóre v testu.

„Lidé mají pošetile věřit, že pokud integrace nefunguje, není to proto, že dotyčné lidi nelze integrovat, ale protože se dost nesnažíme,“ říká Faye. Jelikož všechny herkulovské pokusy o integraci – jež připodobňuje „kolosu snažícímu se porodit mravence“ – selhaly, upřednostňovaným řešením se nyní stal „komunitarismus.“

Nebylo spravedlivé chtít od Arabů a Afričanů, aby se stali Francouzi, přestože u španělských, italských a portugalských imigrantů s tím problémem nebyl. Namísto toho mají barevní a muslimové vytvářet paralelní společenství. V rámci této Fayeho slovy „zparchantělé logiky apartheidu“ „si mají zachovat svou kulturu a zároveň se stát Francouzi!“ Imigranti tak mají pečovat o své kořeny a prohlašovat „Cítím se jako Francouz, ale také jako úplný Alžířan.“ Faye se ptá: **„Proč o tyto kořeny nepečují ve svých domovinách? Proč je raději zapouštějí tady?“**

Netřeba asi dodávat, že muslimové chápou „komunitarismus“ jako stvrzení své autonomie, které jen povzbudí jejich chuť k další expanzi.

Zločin a zábor

Oficiální statistiky neexistují, každému je ovšem jasné, že imigranti se dopouštějí nesmírného množství zločinů. Faye cituje mladou Arabku, která po mnoha krádežích konečně putovala za mříže: „Jo, kradla jsem, jako všichni. Nezasloužila jsem si jít na čtyři měsíce do vězení.“ Přidává i částečné sociologické vysvětlení: země Třetího světa fungují skupinově, zatímco Evropa je individualistická. **Evropané věří v osobní zodpovědnost a sebeovládání, tyto koncepty se však „nedají uplatňovat na lidi z druhého konce světa.“** Proč se tedy ve Francii narození Arabové a Afričané, vzdělaní ve francouzských školách, kteří zemi dobře

znají, dopouštějí mnohem více zločinů než imigranti první generace?

Na rozdíl od svých rodičů či prarodičů, kteří zpozrdali obdivovali Francii, měli v zemi narození Neevropané už celý život před očima **bělošskou zbabělost**. Od prvního stupně ze z nich trásli strachy jejich učitelé. Ve vlacích a metru vidí gangy imigrantů jezdit beztrestně načerno, zatímco úřady trestají bělochy. **Pozorují, jak jejich starší bratři oslavují Silvestra vypalováním tisíců aut - vždy v bělošských čtvrtích - za což jsou muslimské čtvrti odměňovány novými sportovními zařízeními a společenskými centry. Francií pohrdají.**

Proto není zločinnost imigrantů obyčejnou kriminalitou. Ani ti nejroztrpčenější běloši neútočí na hasiče a policisty, neházejí kamení na autobusy a policejní auta, nevyvádí v obchodních centrech, ani nesvrhávají z přejezdů betonové bloky na rychlovlaky. **Toto je útok na celý stát, rodící se občanská válka.** Arabové a černoši přepadají bělochy nejen kvůli těm několika euro v jejich kapsách, ale také pro požitky z ponížení Francouzů. Skupinové znásilnění bělošky je tím nejlepším naplněním doporučení tak zhusta nasprejovaného na stěnách „citlivých“ oblastí: „Mrdat Francii.“

Francouzi se dle Fayeho soudu mýlí, když těmto čtvrtím říkají ghetta. Středověcí Židé v ghettech žít museli, „citlivé zóny“ však jsou spíše „dobytými a kolonizovanými oblastmi.“ Arabové a Afričani si je pro sebe urvali a mluvit o nich jako o ghettech znamená dělat z okupantů oběti - což je podle autora další z příznaků kolektivního stockholmského syndromu.

Francouzská média se o zločinnosti imigrantů snaží informovat co možná nejméně a i jinak kamuflovat skutečnost, jakmile už však stav věcí nelze dále ignorovat, ospravedlňují jej jako oprávněné rozhořčení z „vyloučenosti.“ Nikdo nemá odvahu nazvat to podmaněním, ale stejně jako kdysi Evropané ve svých koloniálních enklávách v Šanghaji nebo Dakaru požívají noví dobyvatelé exteritoriality a vládnou si sami.

Asi tou nejhorší strategií se ukázala snaha rozředit nejsilněji neevropské oblasti přesídlením jejich obyvatel do dotovaného bydlení v bělošských částech měst. **„Kriminalitu to nijak nesníží, jelikož jejím zdrojem není ‚ghetto,‘ ale mentalita lidí samotných.“** Předvídatelným výsledkem pak je úprk bělochů a rozšíření exteritoriální oblasti.

Islám

V jednom zásadním ohledu se však kolonizace Evropy a Severní Ameriky liší: islám. „Nevysloveným cílem islámu je velice prostě podmanění Evropy,“ píše Francouz. „Islám je naprosto neslučitelný s evropským duchem.“ Jde o pomstu za křížová tažení a kolonizaci. Nevidí to jen hlupáci: „Jako by se snad nějakým zázrakem v Evropě se usazující druh islámu mohl projevit nějak zásadně odlišně od náboženství praktikovaného v muslimských zemích.“

Když je islám slabý, uchyluje se ke lžím a klamu - jakmile však zesílí, nevěřící rozdrtí. Křesťané obdivují islámskou praxi odevzdávání milodarů (*zakat*), aniž by věděli, že tyto

milodary jsou určeny pouze pro souvěrce. Charita pro nevěřící se muslimovi vymyká veškerému chápání, jde pro něj spíše o svatokrádež. **Muslimové si jsou vědomi zákazu otevřeného praktikování jiných náboženství ve svých vlastních zemích a nevěřičně žasnou nad Evropany, kteří jim dovolují modlitby pod otevřeným nebem i výstavbu obřích mešit: „Bůh je velký. Zatemňuje oči nepřátel šílenstvím.“** Faye zdůrazňuje, že právě koloniální správou vytvořený zdravotní systém odstartoval překotnou populační explozi v Severní Africe a na Středním východě – pro islám skutečný zázrak. Druhým pak jsou Evropané, kteří umožňují nástupcům Sulejmana Nádherného dokončit jeho dobytvačná tažení bez jediného výstřelu.

Kvůli svému opovržení k sekulární politice se muslimové dosud pevně neuchytili v politickém systému, Faye však předpovídá vznik etnicko-islámských stran. Podobně jako komunisté budou muslimové až do uchopení moci hrát na několik stran. „První přijde demografické zaplavení a po něm politické podmanění,“ píše. **Svým pomocníkům neprojeví muslimové žádnou vděčnost ani slitování.** Představu o jakési shovívavé tváři islámu odlišné od krvelačných řádek Koránu označuje Faye za natolik hloupou, že si ji mohli vybájit jedině Evropané.

Běloši setrvávají ve světě fantazie a výmluv především ze dvou důvodů. **Zaprvé zůstávají mediální, politické a kulturní elity „zcela imunní před jakýmkoliv přímým kontaktem s populací ilegálních imigrantů, a tak jsou dokonale chráněny před jejich kriminalitou.“** Někteří z nich budou vykřikovat stále stejné nesmysly, ještě když jim budou podřezávat hrdla. Druhým důvodem pak je neochota Evropanů pochopit rasu. V prostředí, kde i jen letmá zmínka o ní nezřídka vystavuje dotyčného riziku kriminálního stíhání, zaznívá Faye jako vzácný hlas odvahy a zdravého rozumu. Nejhlubší vrstvu kulturní infrastruktury tvoří biologie: **„Základní rasovou skutečnost nelze proměnit reformami bytové politiky ani sociálními opatřeními.“**

Co tedy Evropu čeká? „Imigrace není problémem, nad jehož řešením lze klidně rokovat, ale proti nám vedenou válkou. A válka má vždy dva možné výsledky: vítězství nebo prohru,“ píše. Výsledek spočívá na vážkách. Zemře-li Evropa, je toto dílo Fayeho testamentem:

„Je třeba vyslovit jisté věci, aby naši potomci a další generace věděli, že alespoň někteří z nás skutečně měli oči otevřené a že ne celá naše generace byla složena ze zbabělců a bláznů.“

S nadějí, že Evropa přežije, Faye píše, „aby evropskou mládež mentálně i ideologicky připravil na chaos, který na ni velmi pravděpodobně čeká.“

Nabízí se i **spořádané řešení:** deportace všech ilegálních imigrantů, zbavení všech Neevropanů občanství a jejich odchod domů, zákaz veřejného praktikování islámu a další přítomnost barevných na evropské půdě jen coby dočasných hostů. Na to však nemá žádná z evropských vlád žaludek, a tak vlastně reálné mírové řešení neexistuje:

„Dospěli jsme do bodu, odkud není návratu; čas volebních uren minul. Zůstaly pouze dvě možnosti: náš dějinný zánik nebo *reconquista*.“

Není třeba zburcovat k činům většinu. **„Záleží jen na aktivních menšinách** – masy tyto odhodlané menšiny jednoduše následují,“ říká k tomu Faye. Zároveň se však Evropané musejí vypořádat se svým individualismem a pochopit, že „povinnost plynoucí z příslušnosti musí převážit nad právem na odlišnost,“ jelikož jako jednotlivci nedokáží odolávat.

Faye pozbyl víru v politická řešení: „Pokud nevypukne občanská válka, nelze dospět k žádnému řešení.“ Etnické povstání ve spojení s dalším prudkým hospodářským útlumem by situaci náležitě vyhrotilo. Na politiku ani metapolitiku nezbyvá čas, a tak podobně jako Nietzsche filozofuje Faye kladivem.

Jen ti kdo bojují, přežijí: „Když... (muži) ztratí odvahu prolévat krev svých nepřátel, přestává jim v žilách proudit jejich vlastní krev“ a má-li Evropa bojovat, měla by tak učinit raději dřív než později. Guillaume Faye temně uzavírá: „Rozpoutejte se, vzývané bouře.“

Recenze Jareda Taylora *The Colonization of Europe* vyšla na stránkách *American Renaissance* 10. června 2016.